

Reina de les festes i dames de la cort d'honor, president de la Junta de Festes, regidora de Reconeixement de les persones majors, corporació municipal, Salvador, Vicentica, família, amics. Molt bon dia a tots i totes.

L'altre dia vaig sentir una frase que volia compartir amb tots vosaltres perquè resumeix molt bé el sentit d'este acte:

Tengo la experiencia de mis años y la edad de mis sueños

Això són vostès, Salvador i Vicentica. Són experiència acumulada i somnis complits. També algun per complir, clar que sí. Són la saviesa i la prudència que donen els anys, l'orgull pel que han aconseguit en la vida, memòria viva del nostre poble i la nostra història. Exemple per a les seues filles, nets i rebesnets i per a tots nosaltres.

Tot això és el que volem reconèixer hui en este acte. Després de dos anys molt difícils, en els quals la pandèmia ha colpejat de manera especialment dura les persones majors, recuperem este acte públic d'homenatge que és, per a mi, un dels més emotius i necessaris. Perquè la gent major, els nostres pares, mares, àvies i avis, ens ho han donat tot en la vida, han patit perquè nosaltres fórem el que hui som, s'han sacrificat moltes vegades perquè tinguérem el que ells no van poder disfrutar. I este ritme de vida que portem, sempre corrents, sempre tot per a ja, fa que massa vegades no els reconeguem tot este esforç com mereixen.

Fixeu-vos com passa la vida i les voltes que dona que, quan Salvador va nèixer, l'any 1923, feia només uns mesos que havíem inaugurat el camp del Madrigal, on començava a jugar un incipient Villarreal CF. Quasi 100 anys després, com Salvador, esta setmana hem presentat amb el president, Fernando Roig, un projecte de remodelació que transformarà completament l'estadi i també la nostra ciutat.

Quasi cent anys donen per a molt. I, igual que el nostre estadi, Salvador Sifre ha sigut testimoni de com ha canviat Vila-real, del poble agrari que vostè coneix tan bé perquè s'hi ha dedicat tot la vida, a la ciutat amb cor de poble que som hui. Perquè som ciutat, sí, innovadora i avançada, però no volem mai deixar de ser el poble humil, agraït i treballador que hem sigut sempre. Perquè ser poble és

ser veïns, amics, germans. Ser poble és estar units. I això és el que ha fet sempre gran Vila-real: la nostra capacitat, la d'ara i la de generacions com les de Salvador i Vicentica, d'ajuntar-nos i treballar junts quan ha fet falta.

Este és, per cert, el principal objectiu i raó de ser d'un ajuntament. No en va, la paraula Ajuntament / Ayuntamiento ve de l'arrel llatina *-iunctus*, junts. I a esta finalitat hem dedicat, en els últims anys, tots els nostres esforços.

Vostè, Salvador, que ha treballat tota la vida al camp, recordarà millor que ningú els anys duríssims de les gelades, que van transformar Vila-real, la nostra economia i la nostra vida. Els vila-realencs i vila-realenques de l'època van ser capaços de mirar de front les dificultats, plantar-los cara i sembrar la llavor de la Vila-real de hui.

Sempre he admirat la capacitat de la gent més gran d'assumir les transformacions que ha anat experimentant la nostra societat, que són moltes i algunes fins i tot dràstiques. Hui, Vila-real segueix transformant-se davant els ulls de Salvador i Vicentica, evolucionant i avançant. Una nova Vila-real del segle XXI, com dic habitualment, que, sense oblidar mai d'on ve, vol ser més inclusiva, més innovadora i més sostenible.

M'han contat, Salvador, que vostè enyora de manera especial eixa Vila-real més verda i envoltada de natura que va conèixer de menut, quan baixava a nadar al nostre Millars. Lamentablement, el progrés mal entés ha anat massa vegades lligat a una falta de cura i de respecte cap al nostre entorn. Però nosaltres també volem una Vila-real més verda, més ecològica, més bolcada en el nostre riu i la nostra natura. I en això li assegure que estem treballant.

Quan vostè tenia un any, començaven a plantar-se 3.000 arbres al que hui és el nostre pulmó més estimat, l'ermita de la Mare de Déu de Gràcia. Teníem aleshores 16.000 habitants. Hui en som 52.000. Per això anem a impulsar un projecte, Vila-real Connexió Millars, amb el que volem crear el nostre segon Termet.

Enhorabona, Salvador, per la vida que ha construït, amb molt d'esforç i treball, durant estos 98 anys. Per la meravellosa família que va crear amb la seua dona, Maria, que des del cel segur que se sent emocionada de veure com el seu poble,

la seua Vila-real de tota la vida, l'estima i li ret homenatge amb este senzill acte. Enhorabona també a Maria Estela i Silvia, les seues filles, els nets Adrián, Sonia i Eva i les rebesnetes Abril i May.

Podeu estar ben orgullosos del vostre pare i estic segur que eixe orgull i totes les anècdotes que vos ha contat sempre, de menudes i ara, aniran passant de generació en generació i faran cada vegada més gran l'estima a Salvador i, amb ell, als valors que han fet gran el nostre poble. Anècdotes com la que m'ha arribat sobre sa mare, la primera dona nascuda al segle XX a Vila-real, que va ser rebuda amb una festa i la banda de música. També aleshores, com ara, els nostres avantpassats celebraven la vida: en el 1900, la que estava per escriure; hui, la viscuda, la que ens ha ajudat a escriure la nostra història.

Família, disfruten de Salvador. Tots sabem la falta que fan els nostres quan se'n van. Alguns, com en el meu cas, se'n van anar massa prompte.

Com ens ha ajudat també a escriure la nostra història Vicentica Usó, amb els seus 101 anys, que es diu prompte, a l'esquena. Nascuda a les Alqueries, que en aquells anys encara formava part del nostre terme, prompte va vindre a Vila-real, només casar-se, per portar la tenda del carrer de l'Ermita a la que ha dedicat la vida. Allí va viure, allí treballava, allí va crear la seua família i unes relacions d'amistat i germanor amb el veïnat que, lamentablement, ja són difícils de trobar en les societats de hui dia. Eixa vida de barri, de carrer, que ens fa traure la cadira a la fresca o deixar la porta de casa oberta perquè els veïns són sempre benvinguts. Una d'eixes dones emprenedores del comerç de proximitat al qual tant devem, de la tenda de tota la vida que es converteix en família per als seus clients.

Al carrer Ermita va viure amb Pedro, que hui també la mira orgullós des del cel, com segur que ho fa també el seu germà Batistet. Allí va nàixer la seua filla Elena, que se sent molt orgullosa de la dona divertida, treballadora, sempre disposada a fer amistats, que ha sigut i és sa mare. Sempre disposada i jovial, a pesar de les greus dificultats que ha hagut d'afrontar i superar en la vida.

La guerra i la postguerra, haver de marxar de casa, la por i la fam, començar de zero... Afortunadament, tot això ha quedat arrere, en una racó de la memòria que no podem ni volem esborrar. Un capítol negre de la nostra història que, com

tantes voltes, els nostres avantpassats, les generacions com les de Salvador i Vicentica, van superar i convertir en aprenentatge. Fent valer així un concepte molt de moda ara però que ha existit sempre, la resiliència, que no és sinó la capacitat de l'ésser humà de fer front i adaptar-se a l'adversitat.

D'això en saben molt Salvador i Vicenta, veritat? Després de tot el que han viscut, unes gelades que van transformar la ciutat, una guerra que va transformar el país i enfrontar a germans, i una altra guerra mundial que va transformar per sempre el món sencer, qui els anava a dir que anaven a haver de viure una pandèmia, un virus desconegut pel qual hem perdut en els últims dos anys 108 vila-realencs i vila-realencques, o una nova guerra televisada al cor d'Europa per la invasió russa d'Ucraïna. A tots ells i a les seues famílies, des d'ací, el nostre record més sincer.

Han sigut dos anys molt difícils. Com alcalde, he hagut d'atendre situacions molt complicades, però, sobretot, no podré oblidar mai com esta pandèmia ha sigut especialment cruel amb els nostres majors. Per això sou vosaltres, la gent gran, un dels col·lectius que reconeixem la setmana que ve, en l'acte de lliurament dels Premis 20 de Febrer extraordinaris amb els quals volem retre homenatge a tots aquells i aquelles que ens han ajudat a combatre la covid-19.

Gràcies a tots ells, a la societat vila-realenca en general, hui estem ací, en este acte. Hui podem celebrar les nostres festes. I no em diran que no és l'ocasió més propícia per a retrobar-nos que celebrar l'estima i la devoció que li professem al nostre patró, Sant Pasqual, el frare franciscà que va deixar una empremta inesborrable en la forma de ser dels vila-realencs i vila-realencques, deixant-nos com a llegat el seu exemple d'humilitat, treball i bonhomia.

És, doncs, el moment de retrobar-nos, reconnectar, renàixer. El moment de seguir caminant, junts, cap a la nova Vila-real del segle XXI. Però en este camí no deixarem mai de recordar i homenatjar qui som, d'on venim, la nostra identitat. Perquè és el batec del nostre cor de poble el que ens fa moure'ns i avançar.

Salvador, Vicentica, família i amics, les meues felicitacions i admiració més sinceres. El segle de vida que atesoreu és un bagul ple de saviesa, experiències i estima al nostre poble que mereix tot el nostre reconeixement. Tindre el que

vostès han tingut en la vida i arribar al lloc que han arribat mantenint la vitalitat i el somriure és, per a tots nosaltres, el millor exemple a seguir.

Però, com a bon vila-realencs,estic segur que no es conformen. Que segueixen tenint moltes ganes de seguir endavant, de gaudir dels nets i dels rebesnets, de comprovar com la vida segueix pegant voltes al seu voltant a un ritme vertiginós. Els deixo, doncs, amb una frase del dramaturg Wilson Mizner, plena d'esperança i il·lusió per al futur: els primers 100 anys són sempre els més durs. Felicitats, de tot cor.

Maria, Tamara, Sofia, Alejandra, Ester, Andrea.

Vos agraïm que en un moment tan esperat de reencontre, en el marc d'algo tan important per a tots com les nostres festes, després de dos anys sense elles tal com les coneixem i estimem, que ens hageu donat l'oportunitat de celebrar la vida, de formar part un ratet de la vostra família, d'emocionar-nos recordant també als nostres majors, els que estan entre nosaltres i els que hui ens protegeixen i guien des del cel, al costat del nostre Crist de l'Hospital, origen de Vila-real.

Moltes gràcies, de veritat. Que visca la vida, que visca el Crist de l'Hospital, que visca Sant Pasqual i que visca Vila-real.

Tenemos la mala costumbre de querer a medias. De no mostrar lo que sentimos a los que están cerca. Tenemos la mala costumbre de echar en falta lo que amamos. Sólo cuando lo perdemos es cuando lo añoramos.